

си почиваше лежейки. Той стрѣсна се и въ мигъ въ могщата си лапа ме стисна. Запрѣ се моята душица, помислихъ: ще ме смачка катъ мушица. Като се малко посъвзехъ азъ изподъ

лапата едвамъ глава проврѣхъ писнахъ, и казахъ: Царю Льво, на умъ ми даже не е минало ваша милость да обида. Пустни ме да си ида. Когато паднешъ въвъ нещастие, на помощъ ще ти дойда съсъ участие. Усмихна се лъвътъ (навѣрно бѣше се наялъ) и ми каза: Хитъръ си изглежда!. Лъву ти помощъ обѣщавашъ. Добрѣ... На тебъ ще имамъ азъ надежда.

Отвори лапата си и ме пустна.

Не мина день дори, и ний въвъ нашитѣ мазѣ отъ лѣвски ревъ исплашени ужасно бѣхме.

Смуги се цѣлата страна, като че ли отъ буря. Това не ме уплаши менъ, затичахъ на часа въ полето и що да видя тамъ: Царь Лъвъ уплашенъ въ примка отъ вжжета яки се мета

като бѣсенъ, бжхти и реве. Очитѣ му налѣни съ кръвъ. Съсъ лапи той вжжета дърпа, съсъ жби ги гризе, но всичко бѣ напразно, той повече уплиташе се въ тѣхъ. „Царь Льво, ви-

дишъ ли, кузахъ му азъ, и мене дойде редъ полезенъ да ти бжда. Не бой се, азъ ще те спася!“ И веднага повиквамъ на помощъ азъ дружина мишки ловки, на работа турихме жби остри, закрѣцахъ вжжя, западаха прѣдени... Лъвътъ освободенъ! Кимна ни важно той съ глава космата. До царскитѣ си лапи ни допуста, разтърси грива, съ опашка яка плѣсна по бедрата, подскочи три пжти, намѣри се въ гората.

Отъ тоя день нарекоха ме Храбрый. И тая слава азъ съ дѣлата си поддържамъ. За мене нѣма страхъ. Азъ знамъ че Богъ на смѣлитѣ помага. При все това съмъ длъженъ да призная — наврѣдъ ний срѣщаме опасностъ. Така е Богъ свѣта направилъ — вси помежду си да воюватъ: съ трѣвата — овцата, съ овцата — сивий вълкъ, съсъ вълкътъ — кучето, съсъ него — мечката, съсъ мечката — лъвътъ. Човѣкътъ пѣкъ — и лъвътъ, и мечката, и вълкътъ — всички побѣждава.

Така и ние мишкитѣ опасни имаме врази: орли, соколи, невѣстукли... Надъ всичко туй проклетитѣ злини човѣшки. Дожаждатъ тежки часове. Но азъ съмъ винаги спокоенъ. Прѣмждрий мой наставникъ Онуфрий Плѣхътъ говорѣше веднѣжъ така: бѣдитѣ учатъ на смирение. Съ такава вѣра нищо не е бѣда. Доволенъ съмъ отъ туй, че мога, кога съмъ въ щастие, да се радвамъ, кога въ нещастие, да не скърбя!“.

Съ внимание царь Квакунъ изслушалъ Храбрый Опашанъ. „Гостенину мой скжпъ — казалъ му той — признавамъ откровенно, такива умни рѣчи учудватъ ме — право. Въ таквизъ години млади, такава мждрость дивна! Сега ми опиши какво се друго случи съ народа ваши мишѣ. Отъ вашѣ врагове какво сте оцъ патили, съ кого сте воювали, кого сте побѣдили?“.

„Добрѣ! ще ви разправа какви ни проклетии устройва човѣкътъ двукракий, наши врагъ. Ужасенъ ненаситникъ! Земята цѣла иска самичѣкъ да владѣй и съ насъ враждува вѣчно. Не може се изброятъ измислицитѣ хитри, съ които е замислилъ рода ни да изтрѣби. Веднѣжъ построилъ нѣщо на кжщичка подобно. На кжщичка съ два входа — едина тѣсенъ, другъ — широкъ. На тѣсний входъ турналъ рѣшетка,